

kalenja nas pjesnike i naše pjesme bolje držati u spominku nego li grofe i kneze. - Ali oprostite, drage gospe, da ovako borbeno počinjem. Zapravo sam Vam hotio željiti dobro jutro i lip ugodan dan, ki neka ispuni sve naše otajne i očite želje.

VALERIJA: Ako se ispunu moje želje, onda navečer nećete biti već ovde ni Vi, ni Dolores.

SPANISLAV: Ja ću rado dalje pojtii. Pozivaju me u mnoge kaštele i grade. Ali Vaš sin želji moje društvo. Mogli ste čuti čer, kako me je presikao, kad sam mu rekao, da kanim dalje putovati.

VALERIJA: Rudolf uvijek triba koga pri igranju i lumpanju.

SPANISLAV: A ča se tiče mlade grofice Dolores...

VALERIJA: Rekla sam Vam, da ona nije grofica i nikad neće biti.

SPANISLAV: Ako mi dozvolite, ja ipak mislim, da ju Vaš sin neće istirati. On zna, kakovu dragocjenost posidje u njoj.

VALERIJA: Oh, dragocjenost!?

SPANISLAV: Ako ju ne kanite primiti za snahu VALERIJA: Nikad i nikad!

SPANISLAV: Onda zahadjajte s njom kao s gostom. Kako lip bi bio svit, kad bi ljudi jedan drugoga barem malo cijenili, poštovali i ljubili.

DOLORES: Ostavite to, gospodine Stanko! Vidite da gospa grofica nima srca.

VALERIJA: Ah, nek ti imaš srca, kad ti se umilja na grofiju.

3. PRIZOR: Dolores, grofica Valerija, Stanislav, grof Rudolf

RUDOLF: (Bavno je dojahao i još zasopljen dojde u dvoranu. Čuje zadnje riječi i razdražen krikne): Tiho bit! Jur se opet svadjate? Ne moru li dvi žene u miru živiti pod jednim krovom? Ja kanim mir imat! Ste razumile?

DOLORES: Gdo ne da mira? Tvoja mati, ka me gleda za sluškinju, po koj more gaziti!

VALERIJA: Gdo gazi po tebi?

RUDOLF: Jur sam sto puti rekao, Dolores nij tvoja dekla!

VALERIJA: Nego ča je?

RUDOLF: To tebi ne ide sputa! Za kuhinju, za dekle skrbi se ti! A koga si ja pozovem za gosta, to je moj posao. Ili nisam ja gospodar u ovom gradu? Vas je stvorilo kada!

VALERIJA: Da, ali Dolores tvrdi, da je ^{ona} tvoja zaručnja.

DOLORES: Nisi me za zaručnju doprimio ovamo? Nisi mi obećao, da ćeš me neti za pravu zakonitu ženu?

RUDOLF (zlovoljno): Morem bit ja zato, da moj ujac, solnogradski nadbiskup ništa ne odgovara na moja pisma?

VALERIJA (na stran): Zato sam se jur ja skrbila, da ne bude odgovora.

RUDOLF: Još se uvijek čudim i tomu, da se moja teta iz Beča ništa ne javlja. Čudno je, da ne protestira. A otprimio sam joj najdražu ovčicu. Ča veliš ti tomu, Dolores?

DOLORES: Toga ne morem razumiti.

VALERIJA: Moja sestra je imala previše popustljive ljubavi k tebi. Zato će i sada zakrivati tvoju zloću.

RUDOLF: A ti si na vas svit ljubomorna, još i na svoju sestru. Ti ništa drugoga nimaš u glavi, neg da mene zapleteš u hištvo s kakovom dugočasnóm grofovskom kćerom. A ja kanim još uživati život, uživati slobodu.

DOLORES: Ali Rudi, Ti si mi obećao...

RUDOLF: Obećao, obećao... Velim ti, da zaman pišem u Salzburg. A to ti najbolje moraš znati, da se ne moremo ženiti, dokle nije crikvene dozvole.

VALERIJA: ženiti, ženiti! Ovoga nacviranja već ne morem poslušati.

(Projde po stepenica gori, nutar u druge prostorije grada.)
DOLORES: Morali bi ča drugoga pokusiti, da se izreču moji zagovori za nevaljane.

RUDOLF: Si ti spametna? Budmo srićni, da se nigdo ne zanima za nas. Ako